

[Hilmar Baunsgaard.]

Danmark blevet fattigere. Hvis vi lader, som om vi ikke er det, og ubekymret presser pengelønninger og omkostninger i vejret, så forøges arbejdsløsheden, krisen skærpes, og indkomsterne fordeles mellem os på en mere uretfærdig måde.

Der er således på væsentlige punkter overensstemmelse mellem det radikale venstre og regeringen i bedømmelse af de økonomiske opgaver, der foreligger. Der er imidlertid også forskelle mellem den radikale plan og det, regeringen har lagt frem. Mest iøjnefaldende består forskellen vel nok i, at det radikale venstre foreslog en række direkte foranstaltninger til bedring af beskæftigelsen, medens regeringens forslag intet indeholder af den art. Det er efter min mening en svaghed ved regeringens forslag, idet jeg ikke tror, det går an blot at lade stå til over for beskæftigelsen. Det er jo kun få måneder siden regeringen bestred udsigterne til, at arbejdsløsheden til vinter ville komme op på 100.000, som nogle dengang hævdede. Nu har vi som bekendt passeret de 100.000, og ingen tør vel i dag bestride, at tallet udmærket kan passere 150.000, inden vi har toppet.

Der er for det radikale venstre ingen tvivl om, at direkte beskæftigelsesfremmende foranstaltninger af forskellig art på denne baggrund er nødvendige for at finansiere en indsats for større beskæftigelse. Formålet med den økonomiske politik må jo bl. a. være at skaffe udvej for at finansiere en sådan indsats. Regeringen har ikke sådanne forslag med, og det skyldes formentlig i første række, at regeringen bruger alle pengene til noget andet, og det, der især er krævet, er selvfølgelig forslaget om, at alle lønmodtagere skal have 100 kr. skattefrit hver måned, ganske uanset lønmodtagernes indtægt, altså samme beløb til alle. Jeg forstår vel, at meningen er, at de 100 kr. skal erstatte de dyrtidsportioner, lønmodtagerne ikke får udbetalt. Alligevel er der nok grund til at sætte et spørgsmålstegn ved netop dette forslag. I sine virkninger svarer det jo ganske til den omkostningsdæmpende ydelse, arbejdsgiverne har fået i år, men som nu falder bort. Princippet er det samme. Staten betaler en del af arbejdsgivernes lønudgift. Nu vel, det er en ekstraordinær situation,

men netop derfor skal man også passe på, at de ekstraordinære midler, der tages i anvendelse, ikke bliver permanente.

Nu har vi haft disse løntilskud i et år, og nu foreslås de gældende for yderligere ét år til. Det bekræfter den opfattelse, det radikale venstre gjorde gældende, da vi i sin tid stemte nej til løntilskuddene til arbejdsgiverne. Sådanne ordninger er meget svære at komme af med igen. Når det nu foreslås, at ordningen med, at staten betaler dyrtidspengene, skal gælde for et år, så tror jeg, vi alle kan se risikoen for, at vi enten får en ny lønekspllosion til næste nytår, eller også at staten må fortsætte med endnu en gang at betale.

Det er nødvendigt, at vi får drøftet alt dette, inden den endelige beslutning tages. Jeg må da selvfølgelig også tilføje, at det radikale venstre ikke på forhånd kan acceptere, at den beskæftigelsespolitik, vi lagde frem her i folketinget for en uge siden, skal opgives på grund af en anvendelse af midlerne til en politik, vi må være skeptiske over for. Og så må man endelig tage én ting mere med i sin vurdering, når vi nu skal se på dette lovforslags virkninger, nemlig at med tildelingen af 100 kr. pr. måned til alle, uanset deres indkomst, så udelukker man jo derigennem en særlig indsats til fordel for de lavestlønnede. Jeg tror, dette bør overvejes grundigt, simpelt hen fordi jeg går ud fra, at det er rigtigt, at der også denne gang er særlig grund til at afhjælpe lavtlønsproblemerne. Men det udelukkes, hvis vi går frem på den måde.

Nuancer i vurderingen er der altså os og regeringen imellem, men selvfølgelig vil jeg da gerne, samtidig med at jeg konstaterer dette, kvittere for, at regeringen har gentaget et par af de forslag, det radikale venstre forelagde i folketinget i sidste uge. Gode forslag bliver jo ikke dårligere, fordi andre tilslutter sig dem.

Selv om der som nævnt er forskel i vurderingen af enkeltområder, vil jeg dog gerne understrege, at i det økonomiske hovedsigte er der betydelig overensstemmelse imellem regeringen og det radikale venstre. Der skal en fast — nogen vil sige en hård — økonomisk politik til i den nuværende situation. Det vil selvfølgelig være uacceptabelt, om vi skulle opleve den situation, at den ene tred-